

N:o 2.

Af herr **Pettersson, Carl**, m. fl., ang. tillägg till § 10 mom. 1
- i reglementet för småskolelärares m. fl. ålderdomsunder-
stödsanstalt af den 22 juni 1892.

I § 10 mom. 1 af Kongl. Maj:ts nådiga reglemente för småskolelärares m. fl. ålderdomsunderstödsanstalt af den 22 juni 1892 läses följande stadgande: Tjensteår räknas med afseende på rätt till understöd såsom fullt, derest läraren derunder tjenstgjort minst 8 kalendermånader eller 34½ veckor. Med de år, under hvilka läraren möjligen undervisat kortare tid, verkställes en sammanläggning och reduktion, med beräkning af 8 månader på hvarje år.

Men nu förhåller det sig så, att Kongl. Maj:t flerfaldiga gånger och senast genom nådigt bref af den 8 april 1892 medgifvit, att en del församlingar i öfre Dalarne — till ett antal af 22 — med afseende på vissa egenomliga förhållanden fått rätt till kortare läsetid i sina skolor, än i lag stadgadt är, utan att församlingarne derigenom lida minskning i lönetillskott af allmänna medel för sina lärare. Denna inskränkta läsetid är olika i antydda församlingar, vanligtvis 26 veckor, men i några 24, och i en (Sollerön) utgör småskolornas årliga undervisningstid endast 22 veckor.

Enligt § 7 af nämnda reglemente eger hvarje understödsberättigad lärare rätt till helt understöd, 150 kronor, då han räknar 30 tjensteår; men enligt § 10 skall en reduktion i visst fall göras i tjenstårsberäkningen, hvarigenom inträffar, att t. ex. en småskollärare i Jerna, der undervisningstiden är 26 veckor, skall förete 40 tjensteår, innan han är berättigad till helt understöd; ännu sämre ställa sig förhållandena å Sollerön, der en lärare måste tjenstgöra 47 år, innan han får nämnda rätt, och således blifver 72 år gammal, om vi antaga, att han tillträdde sin befattning vid 25 års ålder. Derom vore väl icke så mycket att säga, om icke lärarne vore i vederbörlig ordning

antagna och säkert äfven villiga att undervisa sina 8 månader samt Kongl. Maj:t förklarar, att församlingarne äro lika berättigade till statsbidrag för dem, som de församlingar, hvilkas lärare undervisa hela den i lag föreskrifna tiden. Stor är också obilligheten, att i fråga varande lärare skola å sin lilla lön vidkännas ett årligt afdrag under 10 eller 17 år längre än sina embetsbröder med utsigt att, utarbetade som de naturligtvis äro vid 60 å 70 års ålder, måhända aldrig komma i åtnjutande af ålderdomsunderstöd. Och det är intet ringa antal, för hvilket denna mörka framtidsutsigt visar sig, ty summan af de lärare och lärarinnor vid småskolor och mindre folkskolor äfvensom biträdande lärare vid folkskolor uppgår allenast i de församlingar i Dalarne, hvarom ofvan berörda kongl. bref handlar, till icke mindre än nära 300; och möjligen finnes äfven annorstädes i riket församlingar, som kommit i åtnjutande af dylik dispens beträffande undervisningstiden. Med anledning af dessa förhållanden hemställa vi vördsamt,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att till mom. 1 § 10 af Kongl. Maj:ts nådiga reglemente för småskolelärares m. fl. ålderdomsunderstödsanstalt måtte fogas ett tillägg af följande lydelse: *Denna sammanläggning och reduktion anställles dock icke med afseende på lärarne i de församlingar, i hvilkas undervisningstid Kongl. Maj:t medgifvit inskränkning, såvida dessa lärare årligen undervisat hela den tid, Kongl. Maj:t dem föreskrifvit.*

Om remiss till vederbörligt utskott anhålla

Stockholm den 23 januari 1894.

Gottfrid Billing.

C. Fr. Pettersson.

Liss Ol. Larsson.
